

ПРЕДГОВОР

Животът се гради стъпка по стъпка. Така е и с една кариера, с едно общество, с една нация. Нищо не отминава с ношта, особено дълготрайните и устойчивите неща. В същото време всяко нещо, което човек прави, може да бъде предимство или недостатък. Зависи как ще го използва. Често казвах, че за един човек най-добре говорят фактите. Бях сигурен, че работата ми е да действам, а не да говоря какво възнамерявам да направя. Бях убеден, че това е най-доброто. Но животът ме постави в ситуации, които ме опровергаха. Все по-често до слуха ми достигат коментари, които претендират да бъдат искрени, но в себе си крият само недоверие и съмнение. „Щом мълчи, значи крие нещо.“ Кой всъщност е Клаус Йоханис? Защо никога не говори за себе си? Каква е тази дискретност? Що за човек е? Откъде идва и какво иска да направи?

Тези въпроси зачестиха, колкото по-известен ставах и докарвах все повече проекти до успешен край. Фактът, че винаги отказвах да говоря за личния си живот и да коментирам този или онзи, будеше само съмнения. Желанието ми да говорим за конкретни неща, за решения, за стратегии, за действия започна лека-полека да се възприема с подозрение, понякога даже и със сарказъм. Криел съм бил нещо.

Всъщност моята земна страна, животът ми, е като на всички останали. Той изглежда банален и обикновен. С изключение на това, което направих за обществото, което ми се довери. За мен приказките бяха излишни. Най-същественото беше да

завърша успешно проекти, важни за общината. Това е начинът, по който един политик трябва да се представя пред останалите: с добър план от мерки и с много работа в името на гражданите. Независимо че другите искаха да видят не само професионалиста, а и човека. Искаха да се убедят, че той, човекът, съществува. И затова трябваше да направя нещо!

Най-подходящо беше да пиша за себе си. Ако се трудиш за една работа, не я забравяш. Да пиша за живота си до голяма степен означаваше да пиша за работата си. Стигнах до тази констатация не само докато бях кмет. Това е изводът на тази книга.

В нея събрах моменти от публичния живот, на базата на спомените се опитах да очертая професионалния път, който изминах от катедрата по физика до кандидатурата за президентския пост. Включих и лични моменти, но не за да задоволя на всяка цена любопитството на останалите. Възстанових онези случки, срещи или детайли, които говорят за начина, по който съм се формирал, и показват какво ценя. Моята идентичност е изградена не само на фактите, но и на принципите, с които съм израснал, както и на ролята ми на публична личност през последните 14 години.

Моментите, в които съм откривал истината, миговете, в които съм научавал важни неща за себе си или за хората около мен, са добавяли всеки път по нещо и към публичния ми образ. Всичко, което съм постигнал, и всичко, което съм научил от и за живота, е допринесло да стана професионалист. Моят личен живот за повечето беше невидим. Възщност като всеки човек в обществото се стремях да демонстрирам онова, което смятах за стойностно: спокойствие, дискретност, разбиране. Ценности, които исках да съхраня и да продължа да споделям. Не мисля, че като разкривах извора им, ги застрашавах.

Това не е непременно книга с мемоари, въпреки че съдържа нието ѝ до известна степен се гради на спомени. По-скоро е приказка за спечелени битки – такава, от която всеки се нуж-

дае в определен момент. Когато страниците се понатрупаха, си дадох сметка, че едно от главните действащи лица в книгата е Сибиу – мястото, където всички неща придобиха форма и чувство. Беше почти невъзможно да разказвам, без да се върна към някоя случка в града или да не посоча поне един пример, свързан със Сибиу. Това е градът, който предлагаше и обещаваше, градът, който можех да променя заради потенциала му. Беше привилегия, може би най-голямата в кариерата ми.

За мен беше важно да добавя към тази изповед и страници за моите политически убеждения, за идеите, с които се самоопределям и искам да видя приложени в действие. Беше важно да опиша симетрията между политическите си възгледи, от една страна, и модела на поведение, който възприех през годините – от друга. Също така беше важно да очертая хронологично пътя, който съм изминал в „голямата политика“ в Национал-либералната партия – не беше дълъг, но беше стръмен. Говоря за несигурен период на промени, непредсказуеми обрати и критични моменти. Възстанових спомените си за някои решения и конфликти с едничката цел да мога да кажа какво съм научил, какво мисля и какво съм способен да направя.

Възможно е читателят, жаден за признания и непубликувани разкрития, за хапливи мнения или задкулисни подробности, да не остане доволен. Не защото подобни неща липсват, а защото позицията, от която съм избрал да разказвам за тях, е вече позната: без излишни преувеличения, превъзнасяния, възвеличавания, без реваншизъм. Реших, че е по-съществено да обясня какво мисля и как съм успял чрез работата си да изразя това, в което вярвам. Чел съм много автори, които в името на по-голяма аудитория или поради липса на автоцензура са включвали твърде много неуместни или пикантни детайли. На пазара съществуват достатъчно томове с изповеди, от които не липсват нито интимни подробности, нито язвителни коментари към даден опонент. Подобни книги не ми доставят удоволствие, напротив. Недоумявам защо човек, личност, която е успяла да

предизвика реални промени, включва в мемоарите си сцени и образи, които не я представят в добра светлина. Не казвам, че човек, който е избрал да пише за собствената си личност, трябва на всяка цена да се представи в най-благоприятната позиция. Напротив, мисля, че трябва да е обективен, особено когато говори за себе си. Но съм убеден, че многобройните интимни подробности и залитането към хумора не са от полза нито за разказвача, нито за обкръжението му, още по-малко за критиците.

Не бих казал, че това, което съм написал, се доближава до автобиография. Мисля, че е нещо по-семпло и по-подходящо за човек, който е работил в интерес на обществото: откъси, даващи представа за професионалната ми реализация, за идеите, които са ме вдъхновявали, и желанието модел на поведение, който съм поддържал. Книгата разказва поравно за това, което съм направил, и за това, което искам и мисля да направят по-нататък. Тези, които я разгърнат, ще открият неща, за които никъде и никога не съм говорил, ще се запознаят с идеите, които съм отстоявал и които в най-неочакваните моменти са генерирани промяна.